

שונות, בית האמנים. **אולי תאכלי משהו?**

יום שישי 30 ביוני 2006 07:00 מאת: נועם אבידן-סלע, עכבר העיר תל-אביב

עיצבו אתכם מאמניות אנורקטיות - רק נשים בשלות מהפרברים יודעות לשים את האצבע על החולי האמיתי של התרבות המערבית

1. פי פי פי הגן, הכלבא והשרמוטה" נקרא ספר שיריה של חווה פנחס כהן, שממנו קראה בבית האמנים, בשיח הגלריה על תערוכתה של הציירת חווה ראובר על זהות מגדרית, אנורקסיה ומרחבים אתניים-תרבותיים בחברת השפע. השילוב של ארמית תלמודית וסלנג ערבי עסיסי עושה לי רטוב בפיפי. מה לעשות, אני מאלה.

2. קומפלאז'

אם חשבתי שאמצא בגלריה חבורת אנורקסיות מיליטנטיות ומעודכנות במכנסי קומפלאז', הרי שטעיתי. אני הגבר היחיד בין 10-12 דודות שנראות כאילו דחפו לתנור שניצל קפוא בשביל הילדים שנשארו בנאות אפקה וקפצו לבילוי תרבותי בצהרי שישי חמימים. הטעות כולה שלי. גם על המילה "גבר" לא הייתי חותם.

3. שלמות

ציור שמן על בד מציג לראווה את גופן המושלם והערום של שתי נערות תאומות - למעשה, לאחת גוף של נער צעיר. גופיהן כמעט זהים. אני נזכר ברישומיו של אביו הרופא של מרסל פרוסט מן המאה ה-19, שהראה כיצד המחוכים של התקופה עיקמו לנשים את עמוד השדרה לנצח. לכל תקופה יש את הדימוי המועדף של האשה המושלמת - אנו מצויים בשיאה של רגישות הומוסקסואלית. האסתטיקה והערכים משתנים; ההתעמרות בגוף עצמו, בבשר, נשארת קבועה. הגוף הנשי, תמיד הנשי.

4. הטרגדיה הבלתי ידועה של הזמן והבשר

"הרצון האינסופי לתקוע מסמרים בקרסוליו של אלוהים" מקריאה פנחס כהן את אחד משיריה. דיוקן שמן גדול של אשה בת למעלה מחמישים, שתחתונה מבצצים מתחת לשמלת שיפון המופשלת למעלה. מתישהו למדתי שהחיים במהותם הם דבר טרגי. מול ורידי רגליה הכחולים של אווה במכחולה של ראובר למדתי שחיי אשה טרגיים יותר.

5. עבודת בעל

מעל הכל, בפרפראזה על אמנות הקדושים הביזנטית, חוסה דמותה של מריה האם-הבתולה, הבלונדינית, המודרנית, האוטופיה של האשה הנצחית, ומתחתיה פסלון של דמות ישועית מחרידה, התלויה בין ייסורים לשלוות נצח. האנורקסית - "ההתרסה האדירה נגד תרבות השפע", מבהירה האוצרת ציפורה לוריא, לידיעת הפסיכיאטרים המנומנים במחלקות הסגורות, ופנחס כהן מניפה אצבע מזלזלת לכיוון דמותה הערומה של האלילה הנוצרית-פגאנית העירומה - "התרבות המערבית גזועת".

6. ההיסטוריה של האמנות

חוה ראוור לא תשנה את ההיסטוריה של האמנות, והיא גם לא מחפשת את זה. העיסוק האוונגרדי בהיסטוריה של האמנות הפך למאצ'ואיזם גרידא, הקרבת קורבנות חיים לאל התהילה, השלטון והכוח. היא ציירת ממושמעת ומדויקת, הטכניקה שלה מעולה, ציורי השמן שלה מפילים מורא מאופק. הדודות מאפקה תוקעות את היתד בלבה של האפוקליפסה הוולגרית של הקיום באופן שמעט מאוד אמניות ואמנים צעירים, אנשי ונשות רוח עדכניים, רוצים או מסוגלים. משהו רקוב בממלכת השפע, רקוב עד היסוד. האם מישהו עוד חושב על גוף האשה במונחים של "אסתטיקה"? האם מישהו עדיין לא שם לב שהסחר בנשים הפך בבטחה לשואה של המאה ה-21? לכו לתערוכתה של חוה ראוור בבית האמנים. תחשבו שוב.

בקצרה: שיח גלריה: "מגדר, אנורקסיה, מרחב פיזי, אתני ותרבותי ב"25 במאי 2006" - תערוכתה של חוה ראוור".